

Збільшення об'ємної швидкості кровотоку було виявлено лише у 5 (7,4 %) пацієнтів основної групи. В групі порівняння частота виявлення даного показника істотно не відрізнялась і виявлена у 3 (5,6 %) хворих. Оцінка об'ємної швидкості кровотоку має специфічність 94,4 %.

Висновки. Ультразвуковий метод діагностики є не достатньо ефективним при виявленні аутоімунного тиреоїдиту. За даними нашого дослідження найбільшою чутливістю в діагностиці даного захворювання володіє наявність фіброзних змін паренхіми щитоподібної залози 58,8 %. Оцінка об'ємної швидкості кровотоку дозволяє з найбільшою ймовірністю виключити діагноз аутоімунного тиреоїдиту при ультразвуковому дослідженні, зі специфічністю 94,4 %.

ОСОБЛИВОСТІ МІСЦЕВОГО ЛІКУВАННЯ СИНДРОМУ ДІАБЕТИЧНОЇ СТОПИ

Ляховський В.І., Краснов О.Г., Краснова О.І.

Полтавський державний медичний університет

Мета дослідження. покращити результати лікування хворих на синдром діабетичної стопи (СДС) за рахунок дослідження перебігу ранового процесу та удосконалення місцевого лікування ран.

Матеріали та методи. Нами проведено комплексне обстеження та лікування 55 хворих на СДС з ІВ –ІІІ ст. за Meggit–Wagner, які знаходилися на лікуванні у хірургічному відділенні №1 КП «2-а міська клінічна лікарня Полтавської міської ради» впродовж 2019-2020 років. До І групи включили 27 хворих, яким проводилось лікування за допомогою сучасних ранових пов'язок. У ІІ групу ввійшло 28 пацієнтів, яким проводилось лікування ран за традиційними методиками. Усім хворим проводили комплексне клінічне обстеження, яке включало ультразвукове ангіосканування нижніх кінцівок, доплерометрію, бактеріологічне, цитологічне дослідження та рН-метрію ран на 1, 11–12, 23–24 добу після операції. Формування груп відбувалося на підставі суцільної вибірки протягом рівних проміжків часу. За віково-статевим складом, характером ураження стопи, тривалістю цукрового діабету склад обох груп майже не відрізнявся.

Результати. Основні етапи місцевого лікування діабетичної виразки у хворих І групи включали механічну обробку, промивання розчинами антисептиків, з наступним накладанням пов'язки з лікувальним засобом або ранового покриття. При цьому використовували сучасні ранові покриття в залежності від ступеня ексудації та фази ранового процесу з урахуванням принципу вологого загоєння рани. На різних фазах перебігу ранового процесу застосовували різні засоби місцевого лікування. Так, на 1 добу після механічного очищення переважала рясна мікрофлора, рН рани свідчили про виражений ацидоз (рН 5,0-6,0), а цитологічна картина у таких хворих відповідала некротичному та дегенеративно-запальному типам цитогам, використовували препарати на гідрофільній основі і пов'язки з водних розчинів антисептиків та антибіотиків. При вираженій ексудації використовували сорбційні, пінні та альгінатні пов'язки. При сухих хронічних ранах використовували гідрогелі. У стадії очищення на 11-12 добу, при підвищенні рН рани до 6,0-7,0, спостерігався дегенеративно-запальний, запальний та запально-регенеративний типи цитогам, були ефективними гідроколоїдні пов'язки. У стадії регенерації рН була лужна (7,5-8,0), визначався запальний та запально-регенеративний типи цитогам, використовували препарати, які прискорюють епітелізацію ран, в тому числі й напівпроникні плівкові пов'язки. З метою усунення поліфазно-дискординантного типу перебігу ранового процесу у хворих з СДС ми запропонували новий метод місцевого лікування цієї категорії хворих – застосування багатокомпонентної апікаційної терапії з використанням декількох медикаментів. На різні ділянки рани в залежності від локальної фази ранового процесу. Ми намагались максимально приблизити рН рани до 7,0-7,5. Зникнення гіперемії навколо рани і значне зменшення набряку м'яких тканин спостерігалось у пацієнтів І групи у середньому на 3,2±1,4 добу, а у ІІ групи – на 5,2±1,6 добу (р <0,05). Стерильний посів з рани на 11-12-у добу в І групі був визначений у 29,6% пацієнтів, у ІІ групі – тільки у 7,1%. При цьому, у І групі у цей термін мікробні асоціації не визначались, а в ІІ групі – були у 32,1% хворих. Дегенеративно-запальний тип цитогам визначався у 7,4% хворих І групи та у 21,4% пацієнтів ІІ групи.. На 23–24 добу у 11,1% хворих І групи рани загоїлися, у інших – спостерігався запально-регенеративний та регенеративний типи цитогам. При цьому у 14,3% хворих ІІ групи був запальний тип цитогам з субкомпенсованим ацидозом.

Висновки. Місцеве лікування СДС необхідно проводити відповідно фаз ранового процесу з урахуванням результатів бактеріологічного, цитологічного досліджень та рН-метрії ран, враховуючи поліфазно-дискординантний перебіг ранового процесу у частини хворих, дотримуватись принципу вологого загоєння діабетичної рани з використанням сучасних ранових пов'язок.

РАННЕ ХІРУРГІЧНЕ ЛІКУВАННЯ ПОШИРЕНИХ ГЛИБОКИХ ОПІКІВ В ПРОФІЛАКТИЦІ РОЗВИТКУ СИНДРОМУ ПОЛІОРГАННОЇ НЕДОСТАТНОСТІ

Носенко В.М.

Одеський національний медичний університет

Мета. Оцінити ефективність раннього хірургічного лікування (РХЛ) тяжкообпечених в профілактиці розвитку синдрому поліорганної недостатності (ПОН), зниженні частоти інфекційних ускладнень і летальності.

Матеріали і методи. Під спостереженням знаходилося 189 тяжкообпечених у віці від 20 до 56 років з глибокими опіками понад 20% поверхні тіла групи порівняння і 97 хворих на глибокі опіки понад 20% поверхні тіла основної групи, яким на 2-5-у добу опікової хвороби було виконано одночасне видалення некротичних тканин на